

Prædiken til 2. søndag i advent

Matt. 25, 1-13

Evangeliet til i dag handler om at være parat. Det er en formaning til altid at være parat til, at Gud kommer for at møde os.

Jeg kan huske, at mit forbillede Winston Churchill om det engang spøgefuldt sagde: ”Jeg er parat til at møde min skaber, men jeg ved ikke, om han er parat til at møde mig!” Den aldrende Churchill har med disse ord egentlig nyformuleret Matthæus’ evangelium. Forventningen om Gud har den gamle statsmand. Tilliden til Gud har han, men også erkendelsen af at være en synder, et menneske, som nok kunne sætte Vorherres overbærenhed på svær prøve.

Men det er med brudepigerne som med os, at vi skal være som de kloge og derfor tage olie i vores lamper og gå ud for at møde brudgommen. Vi skal være parate, for vi ved ikke, hvornår han kommer til os.

Men hvordan kan man sådan helt konkret være parat? Hvad vil det sige? Det er jo ikke, som når man skal til et møde og har forberedt alle argumenter og læst alle bilag. Det er heller ikke, som når man skal rejse og har pakket tandbørste, myggespray og alle tænkelige beklædningsgenstande. Hvordan kan man være parat til at møde Gud, sin skaber og frelser?

Jo, hør nu: Den svenske forfatter Torgny Lindgren er blevet meget berømt for sine fortællinger. Han er ordblind i svær grad og kan faktisk slet ikke læse. Så forfatter han på den måde, at han indtaler sine fortællinger og lader en sekretær skrive dem ned. Sådan kan det også gøres! I sin bog Dorés Bibel fortæller han om sin barndom med Dorés billeder fra Bibelen. De åbnede et helt univers for ham, og på den måde lærte han Bibelen af kende: Gennem billederne. En dag blev han sendt hjemmefra på et hjem for uegnede. Tænk, det hed det virkelig, og da måtte han skilles fra sin elskede Bibel. Men han havde historierne i hjertet. Og troen. Og han skulle konfirmeres. Det foregik på den måde, at en ældre præst kom til hjemmet og overhørte ham i de kristne dogmer og derefter sang en salme og til slut konfirmerede ham i hans eget værelse og uden andre mennesker. En gribende oplevelse for drengen og også for præsten. Og den præst havde nok ikke forventet sig så meget af en dreng på et hjem for uegnede. Præsten spurgte drengen: ”Tror du på Gud Fader den almægtige?” ”Ja, uden mindste tvivl og jeg kan ikke forestille mig noget alternativ”, svarede den ordblinde, men

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kvikke dreng. ”Tror du på Jesus Kristus, hans enbårne søn vor Herre, som er undfanget ved Helligånden?” spurgte præsten videre. ”Jeg forsøger”, svarede drengen. ”Ja, jeg anstrenger mig til det yderste. Jeg er jo en västerbotting. Og det kan hænde, at jeg en skønne dag magter det”. ”Tror du på Helligånden, den hellige almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse og det evige liv?” ”Det der er ikke et spørgsmål, men flere”, sagde drengen. ”Helligånden tror jeg fuldt og fast på. Det gjorde selv Verner von Heidenstam, skønt han var hedning. Men hvad kirken og de helliges samfund angår, så er jeg simpelthen for uvidende til at turde have en mening. Og med hensyn til evigheden og kødets opstandelse synes jeg, at de der ønsker det, skal have lov at opstå, men de andre skal slippe!” Og så blev drengen konfirmeret. Og det var han også parat til. For mage til moden selvstændig overvejelse og fast tillid til Gud skal man lede længe efter.

Jeg synes, at den dreng ligesom de kloge brudepiger har olie på lampen. Han er eksemplet på det troende menneske, som selvfølgelig aldrig kender alle svarene, men som overvejer, tænker og spørger. Og derfor kan han svare for sig. Ikke aflire gentagne dogmer, som han har lært udenad, men svare ud fra sin egen tro. Jeg tror ikke, der er mange dage i denne drengs barndom, hvor han ikke overvejer de store spørgsmål. Og alligevel ender han på hjemmet for de uegnede og slipper først ud efter flere år.

Vi skal have olie på lamperne. Vi skal være parate til at møde Gud. Det kan ske når som helst og hvor som helst, at vi skal lyse med

vores lamper. Det er ikke et spørgsmål om klar, parat, svar – men om åbenhed. Man kan med rette spørge, om det var den gamle præst, som konfirmerede Torgny Lindgren eller drengen, som konfirmerede præsten. Jeg er sikker på, at det gik begge veje, og at præsten gik opbygget derfra.

Vi skal lyse med vore lamper for hinanden. Vi skal opbygge hinanden. Man sætter heller ikke et lys under en skæppe, men i en stage, så det kan lyse for alle, som kommer ind. Og når vi overhovedet er i stand til at lyse, så er det, fordi Gud har tændt lyset i verden og givet os hver en lampe. Det er op til os at fylde olie på den.

Den mørke adventstid er fyldt med forventning. I mørket lister vi rundt og tænder lys og forbereder os på julens komme. Men lignelsen om brudepigerne handler om den mentale parathed. Om at slås med de store spørgsmål om Gud og verden, sådan at det er muligt at møde Gud.

Og så alligevel, så kan man jo aldrig være helt parat. Gud er jo den anderledes, det overraskende, det frygtindgydende og den urimeligt kærlige.

Jeg tror, de fleste af os vil være både lidt kloge og lidt tåbelige. På samme tid. Vi er nok ikke enten eller. Vi vil nok være en helt tredje kategori, som er taget ud for at møde brudgommen, og som også har lamper med, og måske endda også olie, men selvfølgelig ikke helt nok. Det kan også være at søvnigheden undertiden får overtaget. Det er så nemt at blive lullet i søvn, når alting går nemt og glat. Men forhåbentlig kan vi svare for os som konfirmanden Torgny Lindgren. Forhåbentlig vil det fremgå, at viljen var til

stede.

Og så skal vi ikke glemme, at vi får lov at møde et barn i en krybbe. Det er det første møde med Gud. Som den gamle højskoleforstander Knud Hansen sagde: ”Herren velsigne og forbavse jer!”

Barnet giver mig os en stor tro på Guds kærlighed og hans vilje til både at velsigne og forbavse. Amen

Elise Balslev

Bramming

Salmer:

87, 78, 612, 66, 260